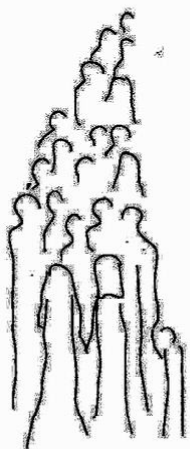

СИМВОЛ НА ВЯРАТА

БЮЛЕТИН НА ЦЕНТЪРА ЗА РЕЛИГИОЗНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ И КОНСУЛТАЦИИ "СВВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ" ПРИ СТОЛИЧЕН ХРАМ "СВВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ"
Брой 5, 25 април 2007 година

ЗАЩО ТРЯБВА ДА СЕ ЗАЩИТАВА ПРАВОСЛАВИЕТО!

В последните няколко години все по-често се говори и пише за религиозна толерантност, за веротърпимост и за „плюрализъм“. Поводите за това са свързани с приемането на нашата страна в Европейския съюз, а интересното при всеки такъв повод е, че той рядко има истинско основание. У нас нямаше сблъсък на религиозна основа след промените от 89-та година, при все това примерите за традиционната търпимост между религиозните общности са все така много и постоянни, независимо от нашествието на мисионери на вярвания на основата на християнството, на исляма и други вероизповедания. Защо обаче все така упорито се повтаря, че у нас трябва да се насади и гарантира търпимост, при все че тя си съществува? Не се ли налага изводът, че това се прави, за да се притиска Православието, то да се ревизира, да се промени в мисленето и бита на българина?

Как иначе можем да си обясним неоснователните и екстравагантни изказвания за възможна забрана на религиозните символи, включително и обичайното за православните духовници облекло, в учебните заведения, в това число и Софийския университет „Св. Климент Охридски“ с неговия Богословски факултет, в който има православен параклис извършващ редовни богослужения? Може ли повод за това да дадат две ученички от Южна България, които не искат да си свалят забрадките в училище? Във всяка друга европейска страна това може да звучи като основателен аргумент, но у нас такъв довод е очевидно напълно измислен за една училищна система, която позволява на учениците да ходят облечени, както си пожелаят, да пушат цигари, да пробиват уши и ноздри с метални дрънкулки, да носят всякакви прически и грим. Не можем ли да заключим от тази очевидна пресиленост, че „мерките“ срещу религиозните символи и всякакви дискусии за внасяне на религиозна търпимост, там където тя си съществува, има за истинска цел да изместят Православието от мястото му на „традиционно вероизповедание“, каквото то заема според конституцията на Република България и Закона за вероизповеданията!

Нека сега да разгледаме въпроса за това дали изсмуканият от пръсти упрек към православните вярващи не е проява на двоен стандарт от страна на някои прекалено „модерни“ политици, които обаче си затварят очите за нарушаващата законите дейност на някои от новорегистрираните

изповедания. В случая нека се вгледаме внимателно в сектата наричаща себе си

СВИДЕТЕЛИТЕ НА ЙЕХОВА.

Много от нас са се сблъскали със странните двойки, които упорито чукат по вратите на апартаментите в крайните квартали на големите градове, предлагат литература и всячески се опитват да поведат разговора така, че да бъдат поканени да влязат...

Какво всъщност проповядват те? Нека да погледнем в сайта им на български език:

<http://www.watchtower.org/languages/bl>. Това всъщност е учебно помагало за „изучаване на Библията“, но не Библията, каквато я познаваме като православни християни, а някаква друга, ревизирана съвсем наскоро и в която думите „Господ“ и „Бог“ са заменени с „Йехова“.

Съвсем бегъл преглед на сайта ни шокира с едно мнение, което съдържа в себе си състав на обида и клевета, според Наказателния Кодекс на Република България:

„1. Не всички вярвания и обичаи са лоши. Но Бог не ги одобрява, ако те идват от фалшива религия или са насочени срещу библейските учения. — Матей 15:6.

2. Троица: Дали Йехова е троица — три личности в един Бог? Не! Йехова, Бащата, е 'единият истинен Бог'. (Йоан 17:3; Марко 12:29) Исус е Неговият първороден Син, и той е подчинен на Бога. (1 Коринтяни 11:3) Отецът е по-голям от Сина. (Йоан 14:28) Светият дух не е личност; това е божията действена сила. — Битие 1:2, NW; Деяния 2:18.

http://www.watchtower.org/languages/bl/library/rq/article_11.htm

С други думи Православието, за което Троичността на Бога – Отец, Син и Свети Дух, е неоспорима истина, според „свидетелите“ е „фалшива религия“. Как е възможно написаните и публикуваните това твърдение да не знаят, че то съдържа обиди по смисъла на НК (чл. 146-148) и че чрез него се атакуват морала, правата и свободите на православните християни, според както това е записано в чл. 7 (1) от Закона за вероизповеданията: „Чл. 7. (1) Свободата на вероизповедание не може да бъде насочена срещу националната сигурност, обществената ред, народното здраве и морала или срещу правата и свободите на други лица. (Закон за вероизповеданията).“ За да не остане съмнение в наглия характер на преднамерената обиди нека приведем още един пример от виртуалното „помагало“ за изучаване на Библията: „*Коледа с нейните обичаи идва от древната фалшива религия. Същото важи и за великденските обичаи, с техните яйца и зайци. Ранните християни не празнували Коледа или Великден, истинските християни не ги празнуват и днес.*“ От това следва да се направи извод, че ние, православните, които сме приели православната вяра още в 865-та година след Рождество Христово, жители на страна, в която са проповядвали самите първоапостоли на Христа, не сме истински християни! Излиза, че „истинските християни“ са чуждоземните емисари, които едва от няколко години кръстосват из нашата земя – люлка на Православието за всички славяни?!

НО КОИ СА ТЕЗИ ХОРА, КОИТО НЕ СЕ СВЕНЯТ ДА НИ ОБЯВЯВАТ ЗА ФАЛШИФИКАТОРИ?

Ето какво пише в статията си „Лъжеучението на „Свидетели на Йехова“ Архимандрит Александър Милеант (Мисионерски листок номер 60 Издателство храма Покрова Пресвятой Богородицы - Copyright © 1996 and Published by Holy Protection Russian Orthodox Church):

“Пазете се от лъжливите пророци, които дохождат при вас в овча кожа, а отвътре са вълци грабителни... по плодовете им ще ги познаете.” (Мат. 7:15-16)

“Но ако дори ние, или Ангел от небето ви благовестеше нещо по-друго от това, що ние ви благовестихме, анатема да бъде.” (Гал. 1:8)

Нашето време може да бъде охарактеризирано като епоха на буен разцвет на всевъзможни секти и култове. Въпреки че изопачаването на християнската вяра (ересите) започнало още от апостолските времена и още тогава представлявало проблем за Църквата, някои от съвременните лъжеучения са особено опасни със своята агресивност и с огромните материални ресурси, които изразходват за разпространяването на ученията си. Те са особено опасни, защото, макар че са крайно антихристиянски, широко използват християнските идеи и терминология, позовават се на авторитета на Исус Христос и цитират Библията, с което прелъстяват доверчивите хора. Към такива войнстващи антихристиянски учения трябва да бъдат отнесени „Свидетели на Йехова“... „Свидетели на Йехова“ е основана от Чарлз Т. Ръсел в 80-те години на миналото столетие. Както той, така и неговите приемници управлявали обществото на иеховистите с абсолютна власт и са оставили върху него отпечатъка на личността си и на

своето тълкуване на Библията.... Основателят на Обществото Чарлз Ръсел (Charles T. Russell), бидейки възпитан в презвитерианство, още като юноша се отказал от това учение и се присъединил към конгрегационалистите, също впрочем незадълго. След това той се запознал с проповедите на адвентистите от седмия ден. Тук в него пламнала вяра в божественото съдържание на Свещеното Писание и Ръсел започнал да проповядва тяхното учение. С адвентистите обаче му се наложило да се раздели поради разногласия за формата на Второто пришествие. Ръсел скъсал с тях, „твърдо убеден, че никой преди него не бил способен да разбере правилно Писанието и че Бог го призвал да обясни на хората истинския му смисъл“.

В 1879 г. Ръсел основал списанието „Кула на стражите от Сион“ (на български език днес това списание се разпространява под заглавието „Стражева кула“), а в 1881 г. - Обществото на Пазителите на Кулата, което било непосредствен предшественик на днешните „Свидетели на Йехова“. В това време той започнал публикуването на своя седемтомен труд „Изучаване на Писанието“ (Studies in the Skriptures), който поставял по-високо от самото Писание. Ръсел твърдял, че това „изучаване“ дошло от Бога чрез просвещение от Светия Дух и е абсолютно необходимо на вярващите за правилното разбиране на Библията (7-и том Studies in Skriptures, 1918 г.). Той предупреждавал своите последователи, че ако някой от тях престане да чете неговото „Изучаване...“ и започне да се занимава непосредствено с Писанието, то в скоро време ще затъне в тъмнина. И напротив, човек дори никога да не е чел Библията, а само неговото Изучаване, ще пребивава в постоянна светлина. С други думи, Ръсел учел, че е необходим нов боговдъхновен тълкувател на Писанието за правилното му разбиране и че този избран от Бога учител е именно той - Ръсел.

При все това съвременното учение на Обществото на Кулата явно противоречи на много от началните догмати и „божествени интерпретации“ на Ръсел. Сега за вдъхновен тълкувател на Библията се признава не Ръсел, а самото Общество и то претендира за това, за което претендирал и Ръсел, а именно че само неговото разбиране на Библията е правилно и че самостоятелното ѝ изучаване води до мрак и ерес. Така тяхното официално списание „Кулата“ осъжда тези, „които говорят, че е достатъчно да се изучава Библията вкъщи самостоятелно или на малки домашни групи... Чрез такава изучаване на Писанието те отново изпадали в отстъпление от доктрините на християнското духовенство“ (The Watchtower, 15. авг. 1981 г.).

Любопитно е, че самото Общество на Кулата признава, че ако човек изучава самостоятелно Библията, то неизменно ще добави нещо към традиционното християнско учение. При все това творенията на Ръсел, които той обявил за съвършено необходими за правилното разбиране на Свещеното Писание, в настоящия момент се игнорират от Обществото.

Въпреки че последователите на Ръсел се увеличавали, неговият собствен живот не протичал безпроблемно. В 1912 г. Ръсел дал под съд един баптистки пастор, обвинявайки го в клевета. При разглеждането на неговия иск обаче сам бил изобличен в лъжа, защото не могъл да назове буквата от оригиналния текст на Новия завет, макар под клетва да заявил, че знае отлично гръцки език. Освен това на съда се изяснило, че въпреки че Ръсел претендирал за титлата пастор, никой не го бил ръкополагал и всъщност бил самозванец. След година последвали други

неприятности, когато жена му спечелила срещу него бракоразводен процес, обвинявайки го в “безумно самолюбие, склонност към тирания и неподобаващо поведение с жените от паството”. Не след дълго изплували неговите нечестни машинации с “чудесната” пшеница, които донесли на Ръсел крупен паричен доход.

Такъв бил нравственият облик на основателя на сектата “Свидетели на Иехова”. Ръсел, който написал седем тома тълкувания на Библията без да знае нито един библейски език, никога не бил учил в някакво богословско училище, не познавал философията и бил завършил само седем класа на началното училище. Затова пък компенсирал своето невежество с прекомерна самоувереност.

Ръсел умрял в 1916 г. В качеството му на лидер на новото движение го наследил известният юрист и “съдия” **Джозеф Рутрфорд** (Joseph F. Rutherford), бивш баптист и от 1906 г. член на обществото “Пазители на Кулата”. При Рутфорд организацията станала още по-авторитарна. Той положил началото на “епохата на промените”, като игнорирал, видоизменил и отрекъл пряко много от твърденията на Ръсел. Рутфорд оправдавал своите промени с “прогресивното откровение”, което го подтиквало да хвърля “нова светлина” върху идеите на своя предшественик (Edmond Gruss, *Apostles of Denial... Grand Rapids, MI 1972 г.*). По тази причина мнозина предишни последователи на Ръсел, разбирайки, че Рутфорд се отрича от предшественика си, напуснали Обществото. Те вярвали, че Ръсел бил вдъхновен свише и че изменението на неговото учение е равносилно на отричане от Бога. Мнозинството от членовете обаче безпрекословно се подчинили на новите идеи.

За да се дистанцират от развалената репутация на своя основател, членовете на Обществото в 1931 г. започнали да се именуват “Свидетели на Иехова”. Основната дейност на иеховистите от изучаване на Писанието се прехвърлила върху масовото вербуване на нови членове. Списанието “Кула на стражите” започнало да се раздава безплатно по улиците. Тонът на техните проповеди станал по-рязък: Рутфорд хулел всички форми на организирана религия и възбудял у своите последователи открита вражда към християнските църкви.

По време на третия период, под ръководството на **Наган Кхор** (Nathan H. Khor, 1942-1977 г.) количеството членове на Обществото бързо нараснало. Кхор организирал Галаадската школа на Стражевата кула. Той разширил мисионерската работа в глобален мащаб, откривайки отделни общества по целия свят. Голямо внимание било обръщано на подготовката на проповедниците в специфичното разбиране на Библията. Значително се разширила и издателската дейност.

По време на управлението на Н. Кхор в 1950 г. бил направен нов превод на Библията на английски език, известен под името “Превод на Новия свят” (New World Translation). Имената на преводачите се пазят в строга тайна. Текстът на този превод на много места бил изменен по начин, изгоден за учението на “свидетелите”. Всички крупни библеисти и познавачи на древните езици не са съгласни с този превод на Писанието, като го обявяват за неточен и тенденциозен.

Управлението на президента **Фредерик Франц** (Frederik W. Franz, 1977-1992), може да се охарактеризира като “епоча на криза”, защото хиляди последователи, запознавайки се отблизо с историята и методите на Обществото, се убедили, че то не е Божествена организация и го напуснали.

Дори племенникът на президента Франц, **Раймонд**, се разочаровал от “Обществото на Кулата”. В своята книга “Кризис на съвестта” (Crisis of Conscience) той обстойно доказва защо Обществото на Кулата не бива да претендира за богооткровеност. Бидейки един от ключовите лидери на “Свидетели на Иехова”, Раймонд разработва много тайни машинации в управлението на тази секта. Той рисува портрета на авторитарна група от хора, които не щадят никакви средства, за да удържат властта в свои ръце и да си придадат облика на пророци, вдъхновявани свише. Своето убеждение, че това общество не е от Бога, Раймонд доказва със следните факти: 1) извращаване на библейските текстове; 2) натрупване на лъжливи пророчества; 3) резки промени във вероучението на сектата; 4) лъжа и покровителстване на пороците; 5) разрушаване на семейни връзки.

Тук той отбелязва също, че мнозина от ръководителите на сектата много трудно се ориентират в Библията. Целостта на организацията се дължи не на верността към Бога, а на верността към Обществото, което практикува метода на заплахите срещу тези, които дръзват да изразят съмнение в неговия авторитет. Но за съжаление още много наивни хора попадат на примамката на агресивните иеховисти, които обещава да дадат отговор на всички религиозни въпроси, обещава изход от личните проблеми и възхваляват собствените си морални преимущества.”

Изследването на архимандрит Мелеант не се нуждае от допълнителен коментар. Но трябва да подчертаем очевидното разминаване между твърдението, че Православното учение е фалшификат, със смутната и съвсем нова история на религиозния бизнес, нарекъл себе си „Свидетели на Иехова”.

За да не бъде смесвано чистото и древно християнство с лъжехристиянските учения на модерната епоха и за да не изгубим спасителното съкровище на Православната ни традиция, трябва често да си припомним вдъхновените слова на митрополит Климент (Васил Друмев), изречени на 14 февруари 1893 г. в Съборната църква в Търново:

„Да не забравяме никогаж: има Православие у нас, има и български народ, няма Православие — няма български народ.” За тези думи, изречени в края на проповедта му на Неделя Православна, митрополит Климент е подведен под съдебна отговорност и му се иска смъртно наказание за обида на княжеското достойнство на Фердинанд. Родолубецът прекарва зазидан три години в килия в Гложенския манастир и, когато го освобождават, здравето му е завинаги разклатено. Големият наш възрожденец и духовник приема риска да се противопостави на силните на деня и плаща за това с пълното съзнание, че истината е по-важна от угодничеството.

Ето откъс от това пламенно и горчиво слово:

„Това трябва винаги да помним, братие, никогаж да го не забравяме и постоянно да бъдем будни пазачи на праотеческата си вяра, толкоз повече, че и противниците на нашата св. православна вяра, а следователно и на народът ни, без да гледат на своите вековни несполуки у нас, не се отчайват, не стоят с кръстосани ръце и работят повече от всеки друг път против праотеческата ни вяра. Погледнете: благодарение на днешните свободни времена между народът ни сега свободно шетат разни католически и

протестантски проповедници, отварят църкви, училища, раздават даром книжки, харчат пари и в името на науката и просвещението хулят всячески нашата праотеческа вяра и се домогват да съблзнят народът ни и да го отклонят от Православието — уж пак за народното добро. Трябва да се пазим от тях. Те лицемерят, те лъжат. Те са възли в овча кожа. Техните цели и домогвания са пагубни за нас. Те копаят яма за народът ни. В устата им се Бог, се Христос, се Евангелието, а в сърцето им — интерес и лични облаги. Те, както казва апостолът, „имат образ на благочестието, но от силата на благочестието са се отметнали“ (2 Тим. 3:5). Те винаги се хвалят, че знаят Бога, но с делата си спрямо народа ни *отричат се от Него* (Тит 1:16). Да, братие, трябва да бъдем будни над своята праотеческа вяра, Православието, трябва винаги да се пазим от всички такива непросени доброжелатели, които под булото на доброжелателство копаят гроб на народа ни.

Но, братие, дали трябва да се пазим само от чуждите? Дали не трябва строго да пазим и над сами себе си, да бъдем будни и спрямо нас си? Чуждите, да речем, имат интерес да ни поколебават в нашата православна вяра. Те искат да бъдем разпокъсани, да има винаги помежду ни раздори, особено религиозни, които са най-страшните за народното единство и съществуване, и по този начин да бъдем винаги слаби, разнебитени, та те по-лесно да могат да си постигват интересите на наш гърб. Те са чужди за нас и ний чужди за тях. Те не могат да милеят за нас, те милеят за своите интереси. Нашите вековни теглила и нашите усилия да запазим единството си били са и са пречка за тях, та затуй те не ни милеят и залягат най-много да ни отклонят от праотеческата ни вяра, като знаят от многовековният опит, че тя именно ни запазва единството и съществуването. Няма за какво да ги осъждаме: всеки си гледа и дири интересът. Да речем, така също, че и тези от нас, тези наши братя, които са се отказали от бащината си вяра и са прегърнали едни протестантството, други — католичеството, направили са и правят това по заблуждение и за интерес. За личен интерес те са приели и приемат да се наричат, тъй да река, синове на фараоновата дъщеря, отколкото синове на майка България; за личен интерес те са предпочели и предпочитат да се наслаждават с временни облаги или, както се изразява апостолът, да имат „*временную греха сладост*“, отколкото да страдат заедно със своят народ и заедно с него да се излагат на неудобствата на една борба, която с векове води народът ни за запазване основата на единството и съществуването си — Православието. Не трябва да ги осъждаме. Напротив, трябва да съжаляваме за тях дълбоко и от цяла душа и сърце да се молим Богу, за да ги просвети да познаят заблуждението и окаяното си положение, та да се възвърнат пак в спасителното лоно на св. православна вяра и от *синове погибелни* да станат синове на благодатта.

А какво да речем, братие, за тия от нас, които уж сме останали верни на бащината си вяра, които се казваме *православни*, когато ако по-внимателно се възрнем, излиза като че само по име сме православни, а на дело — далеч сме от Православието и макар да не се казваме нито протестанти, нито папишани, но твърде начесто ний, подобно на тях, не зачитаме бащината си вяра и даже, за угодата на тогоз и оногоз или за да се покажем, че не сме от *старият свят*, много пъти си позволяваме и да *кощунствуваме*, т. е. да се подиграваме с вярата си. Православни сме, но слугуваме ли поне от малко-малко с присърце на вярата си? Съобразяваме ли се с нейните правила в животът си, в стремленията и домогванията

си? Една студенина се забележва в мнозина от нас. В църква твърде неохотно дохождаме да се помолим Богу и да чуйме божествената служба, и то, ако дохождаме понякогаж, правиме го като за хатър, за мода, по снизхождение. И стоим ли в църква с надлежното благоговение, и колко стоим? Че кахвенетата са пълни, а Божиите храмове и в най-големите празници — празни, това го знаем всички отдавна.... Твърде начесто ний оправдаваме своето свободно и с нищо неоправдаемо отношение спрямо праотеческата наша вяра — Православието — с това, че имаме претензията да се гордеем с образованието си и с подражаванието в много работи на просветените народи. Добро нещо е образованието. Похвално нещо е да подражаваме на просветените народи. Наистина у тях има велики мъже, представители на науката и напредъка, пред които сме длъжни с най-дълбоко почитание да прекланяме глава, а има у тях, у просветените народи, и такива хубави работи, щото грехота щеше да бъде, ако не желяхме и не се потрудохме да ги заимствуваме и да им подражаваме. Но вижда се, ний предпочитаме в някои отношения да заимствуваме и да подражаваме не на това, което трябва, което наистина е полезно и достойно, а на това, което аресва на нашите прищевки и страсти. Най-великите европейски умове, братие, винаги с най-голямо почитание и благоговение са се отнасяли и се отнасят към вярата на своят народ. А в дни, назначени за пост и молитва, просветените народи не си позволяват не само шумни публични увеселения, каквито са *баловете*, но и други по-скромни развлечения и веселби, които би могли да нарушат общото религиозно настроение, а прекарват такива дни наистина в пост и молитва. Ний правим противното. Едно от двете: или не разбираме високото и спасително учение на праотеческата си вяра и нейните постановления, или не искаме да ги зачитаме. Едното и другото не е добро, ами е зло и зло голямо, защото наскърбява народ в най-светите му чувства, дръпнува между нас и него една черта на студенина, дава повод за разединение...

Ето защо, братие, трябва да се пазим не само от чуждите за нас по дух и вяра, не само от разни католици и протестанти, които така свободно шетат между народ ни и се мъчат да подкопават праотеческата ни православна вяра, но трябва да пазим и над себе си, да бъдем будни и спрямо нас си. Трябва да треперим всинца, без изключение, над православната си вяра, както с векове са треперали над нея нашите бащи, деди и прадеди, и да се пазим като от огън да не би нашите отношения спрямо Православието и неговите наредби да са такива, щото чрез тях да се съблзнява и да се поколебава, макар и против нашата воля, народът ни в праотеческата си вяра. Казах по-преди и сега пак ще кажа, че няма по-голямо зло, което би могло да се нанесе на народ ни от това — да не пазим и да не зачитаме вярата му, да посягаме на Православието. Да не забравяме никогаж: ***има Православие у нас, има и български народ, няма Православие — няма български народ.***

Боголюбиви братя и сестри, за които България наистина означава Православие, привидно Българската Православна Църква е слаба и не играе значителна роля в обществото, но защо тогава толкова много се страхуват от нея враговете на нашето спасение? Много просто - защото Тя е Тяло Божие и нейното оръжие е истината! Защиатавайки светото Православие защитаваме истината! Защиатаваме България!